

Budapestre vonatkozó újságcikke

Szerző:

G. Szabó László

Cím:

Nemzava 1958. XI. 30.

Hely:

Érdeklí-e az embereket

a 80 évezred előtti ősember, az egyiptomi óriás-sáska, a római-kori táborierőd és a holnap Budapestje?

(He Gondolatok a múzeum- és tárlatlátogatásokról | Oldal)

Helyszám

"1958"

Közp

Egyik nagyüzemünk szak-szervezeti bizottságától érdeklődtünk, nem szerveznek-e mostanában csoportos múzeum- vagy tárlatlátogatást? — Nem — hangzott a válasz — most erre nem érünk rá, ugyanis a kultúrmmunkával foglalkozunk. Csoportunk a Szabinsók elrablásá-ra készül...

Ezek után — a meghökkenésen túl — önkéntelenül töprengeni kezd az ember: tulajdonképpen hová is sorolja az illető azt a tevékenységet, amellyel a munkások általános műveltségét, a világról való ismereteit bővítjük? Szerencsére ma már üzemeink zömében és a szakszervezeti központokban a művelődés munkásai elismerik, hogy a múzeumlátogatás igen hasznos, nevelő dolog.

● Ismeret, izlés, szórakozás

Legnagyobb múzeumaink látogatási könyvei azonban azt tanúsítják, hogy egészen ritka eset a munkáscsoportok látogatása.

Pedig múzeumainkban tavaly nem kevesebb, mint három és fél millió ember járt, s ebben jobban állunk Európá leg több országánál. A Nemzeti Galériát egy-egy munkaszüneti napon 4—5000 látogató keresi fel, a Szépművészeti Múzeumban hétköznap is megfordul 600—800 vendég.

A látogatókat természetesen nem kérdik foglalkozásukról, de általános tapasztalat, amit a Művelődés-

ügyi Minisztérium múzeumi osztálya is megerősít, hogy a látogatók között aránylag kevés a munkás.

Mit nyújtanak a múzeumok a munkástömegek művelődéséhez? Miért szükséges, hogy a szakszervezetek kulturális nevelőmunkájában külön figyelmet szenteljenek erre?

A csoportos látogatáson már részt vett munkások azt válaszolták: hasznos ismereteket az emberiség múltjáról, jelenéről és jövőjéről, a művészi izlés és igény fejlesztését, s a napi munka után valóságilag idegenyugtató szórakozást.

● Maguktól beszélnek

— ha szóba állunk velük

Kétségtelen, hogy a munkások nagyobb számmal járnának múzeumba, ha tudnák, mit is láthatnak ott. Aligha akadhat munkás, akit ne érdekelne a 80 000 év előtti bükkői ősember életmódja. Pontosan tanúskodik erről az istállóskői barlangban talált, szerszám-maradványokkal teleszórt 8 mázsás tüzelőtér, amelyet egy darabban szállí-

tottak a Nemzeti Múzeumba. Érdekelne Petőfi és Szendrey Júlia ruhája, a modern külföldi szobrászok számos remeke, a mélytengerek meduzája és Egyiptom óriás-sáskája, ükapáink pólya-felszerelése és II. Lajos páncélja, Léda hajfonata és József Attila írógépe éppúgy, mint a holnap Budapestje.

A baj az, hogy aki nem jár külön utána, nem könnyen szerez tudomást arról, mi van a múzeumokban. Nem sokat tettek ezért az utóbbi években maguk a múzeumok és felügyeleti hatóságuk, a minisztérium sem.

Azt tartották ugyanis — a »jó bornak nem kell cégér« elvén —, hogy a kitűnően összeállított, nagyértékű anyagokat halmozó múzeumaink maguktól beszélnek. Ez igaz is. De — hogy e képpel éljünk tovább — csak legyen, aki szóba áll velük.

Aki betéved valamelyik múzeunkba, az már biztosan végignézi. Mégsem ártana a figyelmet felhívni arra, mi van a múzeumokban és hol is van múzeum. Mert — talán a legnagyobbakat kivéve — ezt sem tudják az emberek.

Kevés óbudai tudja pl. hogy Aquincumon kívül a Corvin Ottó utca 61. alatt is »rejtőzik« római-kori múzeum.

A Március 15 téren naponta megforduló sok tízezer járókelő sem lát egyetlen szembe-tűnő táblát, amely jelezné, hogy a tér alatt a római-kori pesti táborierőd maradványai várják az érdeklődőt.

Csak nemrégén alakult meg új szervként a múzeumok központi propagandairodája, hogy az eddigi mulasztásokat pótolva, felkeltse minden művelődni vágyó munkás érdeklődését.

● Keltsük fel az érdeklődést

Most már a szakszervezeteken, üzemeken a sor. Ha megfelelő lesz az előzetes ismeret, nyilván nem ütközik majd akadályba, hogy műszak után népes csoportokat verbuváljanak múzeumlátogatásra.

Nem okozhat nehézséget a múzeumok korai zárórája sem. A minisztérium múzeumi osztályán úgy értesültünk, hogy előzetesen bejelentett és megszervezett csoportos látogatás esetén — bizonyos napokon — további nyitvatartást és szakszerű tárlatvezetést biztosítanak. A két órákor végződő műszaknál, az üzemek nagy részében ez sem merül fel, s délelőtti látogatást is lehet szervezni a délutáni műszak dolgozóinak. És ne feledkezzenek meg a munkásszállásokról, amelyek lakói délutáni szabad óráikkal gyakran nem

tudnak mit kezdeni, s emellett fogékonyak minden érdekesre, újra.

A dolgozó emberek kulturális neveléséből nem maradhat ki a csoportos múzeumlátogatások szervezése sem.

G. Szabó László